

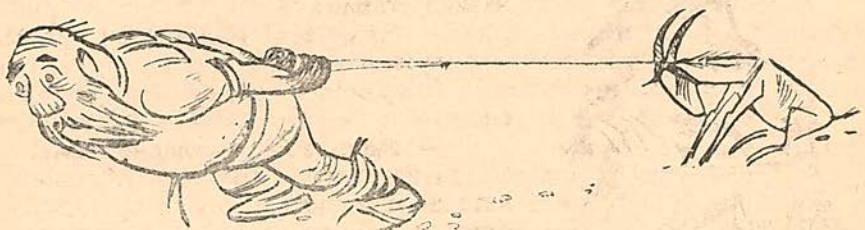
вѣше. На единъ съседъ фасула опаса, на писаря градинскитѣ ягоди изяде, а на кмета излапа цѣла леха грахъ... Повикаха стареца.

— Това вече не може да се търпи... Или го продайте, или го заколете!...

Бабата се обади:

— Бре, бре, голѣмо чудо!... Разсипа ви моята козичка.

— Ехъ, бабо, бабо, ти слѣпа ли си. Това не е козичка, а цѣлъ-цѣленичекъ козелъ! Не видишъ ли брадата му, — завикаха селянитѣ и се засмѣха.

— Козелъ ли?... Че азъ нали млѣко шѣхъ да доя?...

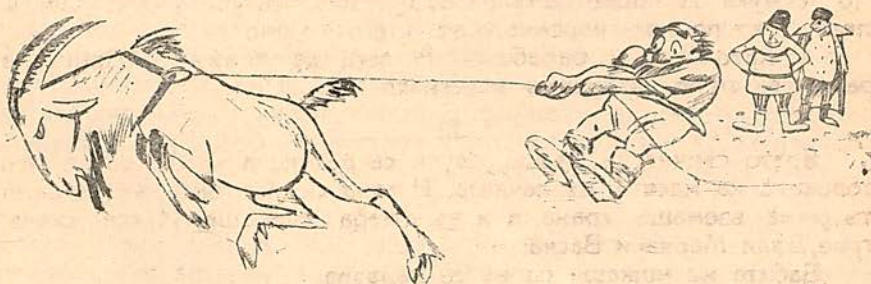
— Ха-ха-ха, — разсмѣха се още повече селянитѣ...

Вечеръта бабата щѣше да удуши стареца.

— Ти, ти ми докара тоя срамъ... Какъ ще погледна селянитѣ отъ сега нататъкъ? Ще почнатъ да ми викатъ козлийовата баба... Още утре да го махнешъ оттука!...

Покори се старецътъ. Стана сутринъта рано, завърза козела и го поведе да го продава. А козелътъ заоре съ краката и ту се дръпне назадъ, ту се дръпне настрана...

Срещнаха стареца едни момчета и го запитаха:

— Дѣдо, дѣдо, кой кого води: ти козела ли, или той тебе?...

Криво-лѣво стигнахъ града. Дѣдото продаде доста скъпичко козела. Но кога да се раздѣли съ него, едвамъ не заплака.

Върна се дома. Бабата взе паритѣ и легнаха да спятъ. На сутринъта нѣкой потропа на вратата. Скочиха старцитѣ, отвориха вратата и козелътъ цѣлъ-цѣленичекъ се вмъкна вжтре...

— Ме-е-ке-ке!... Гладенъ съмъ.

А на шията му виси парче отъ връвта, прегризаль я...